

Cenușile

de **Thomas Bradshaw**

În românește de **David Gabriel Mihai** (2013)

©Thomas Bradshaw, AO International Chicago, David Gabriel Mihai

Contact drepturi de autor: David Gabriel Mihai (joat.721@gmail.com)

PERSONAJE

PETER: negru, american, artist, 30 de ani

JOSEPHINE: albă, britanică, soția lui Peter, 33 de ani

FRANKLIN: negru, american, vărul lui Peter, 19 ani

MICHAEL: alb, neamț, neo-nazist, 24 de ani

KATRIN: albă, nemțoaică, sora lui Michael, neo-nazistă, 16 ani

CHRISTIAN: alb, neamț, neo-nazist, 24 de ani

PAUL: alb, britanic, curator în Berlin, 30 de ani

GRETCHEN: o prostituată, 28 de ani

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE

UN BĂRBAT

LOCATIE

New York și Berlin, Germania. În prezent.

NOTA AUTORULUI

Toate personajele ar trebui jucate cu cea mai mare onestitate și sinceritate. Ironia din piesă ar trebui să fie subtilă și nu exagerată, pe tot parcursul piesei. Personajele din această piesă simt că acțiunile lor sunt complet necesare și inevitabile. Piesa ar trebui regizată într-un mod direct și realist.

SCENA 1

Michael se adresează mulțimii care s-a strâns pentru a comemora moartea părinților săi.

Sora sa, Katrin, se află lângă el, în scaunul cu roțile.

MICHAEL: Vă mulțumesc tuturor că sunteți astăzi aici. Voi toți ați fost buni prieteni și compatrioți ai părinților mei și ne-ați sprijinit pe mine și pe sora mea în momentele noastre de suferință. Astăzi se împlinește un an de la moartea părinților noștri. Am luat decizia de a-i îngropa într-un cadru restrâns. Sora mea era pe atunci în spital, în convalescență, iar eu am vrut ca ea să fie astăzi aici pentru a le comemora amintirea. Îi sunt recunoscător Atotputernicului pentru că i-a cruțat viața surorii mele. O voi lăsa pe sora mea să le elogieze memoria.

KATRIN: Uitându-mă prin cameră, am impresia că fiecare dintre voi m-a vizitat într-un moment sau altul pe timpul șederii mele de unsprezece luni în spital. Prezența voastră mi-a ridicat moralul și m-a ajutat să-mi revin. Pentru asta vă mulțumesc.

Deși părinții mei nu mai sunt, eu știu că ei sunt aici cu noi cu sufletul. Ei nu vor ca noi să pierdem vremea plângând. Ei vor ca noi să le ducem numele mai departe. Tata nu mi-ar fi permis niciodată să plâng. De câte ori plângeam, el mă plesnea și-mi zicea: ”Nu e timp de plâns când atâta muncă crucială e lăsată neterminată.” Apoi îmi ștergea lacrimile și îmi lua o înghețată.

Tatăl meu mereu mi-a spus să muncesc din greu și să nu mă las niciodată. Chiar asta intenționez să fac. Când eram copil, tata îmi citea în fiecare seară înainte de culcare. Întotdeauna îmi citea o selecție din capodopera liderului nostru mareț. Pasajul său favorit era: ”Pământul pe care trăim noi acum nu a fost un cadou lăsat din ceruri strămoșilor noștri. Dar au trebuit să îl cucerească riscându-și viețile. Deci, nici în viitor poporul nostru nu va obține teritoriu, și împreună cu el un trai, ca o favoare din partea

altor oameni, ci va trebui să îl câștige prin puterea unei săbii triumfătoare.”

Tatăl meu credea în tenacitatea și superioritatea poporului german, iar Michael și cu mine avem de gând să îndeplinim scopul la care tata s-a străduit atât de mult să ajungă. Am de gând să mă asigur că Germania rămâne teritoriul poporului german.

Felul în care suntem reprezentați în mass-media este detestabil și fals. Noi nu omorâm la întâmplare. Noi nu omorâm turiști japonezi care au venit aici să se bucure de splendoarea măreței noastre țări. Ba din contră. Noi vrem ca turiștii să vină aici pentru că asta ne îmbogățește marea noastră economie germană. Noi alegem războiul doar ca o ultimă soluție împotriva celor care doresc să locuiască în peisajul nostru arian. Ei sunt invadatori, pur și simplu, și speră să îi priveze pe cetățenii germani de traiul și mândria lor.

Părinții mei îmi reaminteau în mod regulat de cea mai fericită zi a lor. Acea zi de 9 noiembrie 1989. Cu șase ani înainte să mă nasc eu. Noi suntem germani de est mândri, dar tatăl meu simțea că Germania nu ar fi avut sprijinul deplin al Atotputernicului până când națiunea germană nu ar fi fost întreagă din nou. Părinții mei, împreună cu majoritatea dintre voi, au sărbătorit zile întregi după ce-a picat Zidul Berlinului. Michael spune că aceea este una dintre cele mai frumoase amintiri din copilăria sa.

Ei își zâmbesc și Michael o pupă pe frunte.

KATRIN: Vă iubesc, mamă și tată. Și îmi va fi dor de voi. Atotputernicul mi-a cruțat viața pentru a vă duce mai departe buna voastră muncă. Vă promit că Michael și cu mine nu vă vom dezamăgi niciodată.

Heil Hitler!

MICHAEL (*Ușor*): Heil Hitler.

SCENA 2

Peter și Franklin stau pe canapeaua lui Peter. Franklin se scobește în dinți în timp ce conversează. Scobitul ăsta în dinți îl enervează pe Peter într-un mod inimaginabil. Uneori Peter abia își poate controla nervii când e vorba de comportamentul ăsta. Uneori trebuie să privească în altă parte, atât de tare îl deranjează.

PETER: Mda, asta chiar că-i o surpriză.

FRANKLIN: Știu. Moartea mamei m-a făcut să realizez că trebuie să fim mai uniți ca familie, știi tu.

PETER: Mda.

FRANKLIN: De exemplu, când a fost ultima oară când noi doi am ars-o împreună?

PETER: La înmormântarea bunicului, anul trecut.

FRANKLIN: Vezi? Exact asta ziceam! Noi ne vedem doar la înmormântări sau nunți!

PETER: Multe familii sunt așa.

Pauză.

PETER: Și, tu ce-ai mai făcut?

FRANKLIN: Vreau foarte mult să devin pușcaș-marin, dar nu mă lasă ăștia, că n-am terminat liceul.

PETER: Serios? Credeam că primesc orice respiră. Cu toata treaba cu Irak și Afga –

FRANKLIN: Regulile-s reguli. Te primesc în armată fără diplomă de liceu dar –

PETER: Păi atunci de ce nu te înrolezi în armată?

FRANKLIN: Fiindcă maică-mea a fost pușcaș-marin.

PETER: Ce legătură are asta?

FRANKLIN: Nu știu. A murit așa, dintr-odată. Simt că ar trebui să-i duc numele mai departe sau ceva.

PETER: A fost degradată militar, să știi.

FRANKLIN: Ce!? Nu mi-a zis asta niciodată.

PETER: Normal că nu ți-a zis. A vrut să fii mândru de ea.

FRANKLIN: Pentru ce-a fost degradată?

PETER: Pff, păi –

FRANKLIN: Hai, frate, am 19 ani, poți să-mi zici.

PETER: Comportament indecent.

FRANKLIN (Tulburat): Comportament indecent.

PETER: Nu cunosc toate detaliile, dar asta s-a întâmplat.

Pauză.

PETER: Mă rog, bănuiesc că vrei să vorbim despre ceva anume.

FRANKLIN: Mda. Ăă. Maică-mea nu avea niciun ban când a murit.

PETER: Știu. Primea ajutor social.

FRANKLIN: Mda, deci ăă, am nevoie de niște bani să o înmormânteze.

PETER: De câți bani ai nevoie?

FRANKLIN: Zece mii de dolari.

PETER: Zece mii de dolari? N-ai nevoie de zece mii de dolari!

FRANKLIN: Ba da, am! Vreau să aibă parte de aceeași înmormântare de care a avut parte și bunicul!

PETER: Bunicul avea asigurare de viață.

FRANKLIN (*Devenind ușor sentimental*): Vreau să-i ofer genul de înmormântare pe care o merită. Hai mă Peter, tu ești un artist de succes. Cât costă un tablou de-al tău?

PETER: De la cincisprezece la douăzeci de mii de dolari.

FRANKLIN: Era verișoara ta primară, omule. Ați crescut toți împreună. N-o să –

PETER: Uite. Câteodată nu vând decât un tablou pe an. Câteodată vând zece.

FRANKLIN: Câte-ai vândut pân-acum, anul ăsta?

PETER: Nu-ți dau banii. Încă îmi achit împrumutul din facultate și soția mea și cu mine ne gândim să ne cumpărăm casă.

FRANKLIN: Bine.

PETER: Uite, vin la casa de pompe funebre cu tine și vedem noi cum facem.

SCENA 3

Franklin și Peter sunt la casa de pompe funebre și se uită la sicrie împreună cu organizatorul de pompe funebre. Sunt câteva sicrie diferite. Câteva sunt foarte drăguțe și elaborate, iar altele sunt evident ieftine.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Permiteți-mi să încep prin a-mi oferi condoleanțele pentru pierderea suferită.

FRANKLIN: Mulțumesc.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: L-am cunoscut pe bunicul tău. E păcat că ți-ai pierdut mama așa repede după el.

FRANKLIN: E greu.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Sunt amândoi în rai acum și se țin de mână cu Iisus.

PETER: Aha.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Să mori în somn la 35 de ani e un lucru foarte, foarte teribil. Tu câți ani ai, Peter?

PETER: Treizeci și trei.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Să-ți trăiești viața pe deplin. N-ai niciun moment de pierdut. Să știi că eu am avut cancer acum cinci ani și părea că n-o să scap. Soția mea s-a dus la seiful în care îmi țineam testamentul și actele de asigurare și a fost tare supărată să vadă ca nu era niciun ban acolo. Așa că a venit la mine la spital și și-a exprimat îngrijorarea. Vezi tu, voia să aibă niște bani la îndemână ca să-și cumpere haine noi și să-și aranjeze părul în caz că muream. Voia să fie la patru ace dacă era să pățesc

ceva.

PETER: De ce nu s-ar fi dus doar la un bancomat?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Nu-i dau voie soției mele să aibă acces la conturile noastre bancare. Nu se pricepe la bani. Așa că o țin la un buget strict.

PETER: Poate că și eu ar trebui s-o țin pe soția mea la buget.

Peter și cu Franklin râd. Organizatorul de pompe funebre nu râde.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Haideți să vedem niște sicrie.

Merg la un sicriu.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Așadar, acesta este din mahon și este placat pe margini cu aur de 24 de carate. Interiorul sicriului este făcut din cel mai bun satin, pentru ca mama ta să stea confortabil în timpul somnului de veci.

FRANKLIN: Îmi place foarte mult ăsta.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: E același tip de sicriu în care l-am înmormântat și pe bunicul tău. E cap de serie.

FRANKLIN: Cred c-ar trebui să-l luăm pe ăsta.

PETER: Cât costă?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Acesta este șase mii de dolari.

PETER: Ai ceva mai ieftin?

Îi duce la alt sicriu.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Sicriul acesta este făcut din lemn de cireș. Are 14 carate –

PETER: Cât e?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Cinci mii de dolari.

PETER: Care-i cel mai ieftin sicriu care-l ai?

Îi duce la un sicriu care e făcut în mare din carton vopsit albastru.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Acesta de aici este cel mai puțin scump sicriu al nostru.

PETER: Cât?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Șase sute de dolari.

PETER: E foarte frumos. Sicriul ăsta arată foarte bine, nu crezi, Franklin?

FRANKLIN: Nu vreau ca mama mea să fie îngropată în ăsta. Vreau să se ducă cu stil, ca bunicul.

PETER: Cum o să plătim pentru asta? Aa?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Există vreo asigurare de viață?

PETER: Nu.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Aha, înțeleg.

PETER: Îl cumpărăm pe ăsta. Cât o să ne coste înmormântarea dacă luăm sicriul ăsta?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: În jur de patru mii de dolari.

PETER: Patru mii de dolari!

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Da. Trebuie plătită închirierea spațiului pentru înmormântare, de asemenea trebuie plătit pentru cântărețul la orgă, preotul care ține slujba, limuzina, dricul, piatra de mormânt, –

PETER: O incinerare cât costă?

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Incinerarea în sine ar costa cam opt sute de dolari. Singurul alt cost e urna. Se găsesc de la 50 la 500 de dolari.

PETER: Wow. Sună destul de bine. Tot putem să ținem un fel de slujbă dacă o incinerăm.

FRANKLIN (*Arată de parcă mai are puțin și plânge*): Nu vreau să-i distrug trupul.

PETER: Trăiești într-o fantezie. O să plătesc să fie incinerată, și pentru nimic mai mult.

ORGANIZATORUL DE POMPE FUNEBRE: Nu trebuie să luați o decizie astăzi. N-ar fi mai bine să mergeți acasă să discutați? Ar trebui să știți că există o taxă de o sută de dolari pe zi pentru a-i ține trupul depozitat.

PETER: O să luam decizia după-amiaza asta.

SCENA 4

Franklin, Peter și Josephine sunt în apartamentul lui Peter și al lui Josephine.

FRANKLIN: Mama a fost spitalizată pentru că a încercat să se sinucidă săptămâna dinainte să moară.

JOSEPHINE: Serios? Noi habar n-am avut.

FRANKLIN: Dap. A luat un pumn de pastile. Am găsit-o pe canapea.

PETER: Crezi că s-a sinucis?

FRANKLIN: Nu știu. Nu există nicio dovadă, dar o să vedem ce iese la autopsie.

PETER: Lua o grămadă de medicamente cu rețetă.

FRANKLIN: Avea epilepsie.

PETER: Nu, n-avea.

FRANKLIN: Ba da, avea.

PETER: Nu, n-avea.

JOSEPHINE: Peter are dreptate. La priveghiul bunicului tău, maică-ta a picat lată și se purta de parcă ar fi avut o criză de epilepsie, la care mama lui Peter a spus: "Lucy, ridică-te de pe podeaua aia!" Și ea s-a ridicat pur și simplu.

FRANKLIN: Eu de ce n-am văzut asta?

PETER: Noi eram în parcare. Tu erai înăuntru.

FRANKLIN: De ce s-ar fi prefăcut că are epilepsie?

JOSEPHINE: Pentru atenție, cred. Mama ta era cam dramatică.

PETER: Și dependentă de droguri.

JOSEPHINE: Deci cum a mers treaba la casa de pompe funebre?

PETER: Deci cam la asta mă gândesc eu. O incinerăm pe Lucy și ținem o slujbă pentru ea în camera de recreere din blocul ei. E o cameră de recreere în clădirea ei, nu?

FRANKLIN: Mda.

JOSEPHINE: Sună bine rău. Putem să mărim o fotografie a maică-tii și să avem un aranjament floral.

PETER: Și putem pune urna ei pe un pedestal pentru ca oamenii să își prezinte ultimele omagii.

JOSEPHINE: Și să aducă fiecare mâncare. O să fie ca o masă în familie.

PETER: Cred că ar fi foarte frumos.

JOSEPHINE: Cred că maică-tii i-ar plăcea foarte mult asta. Era o persoană așa distractivă. N-ar vrea ca noi să ne punem pe plâns și să cântăm "Amazing Grace". Ar vrea să dăm o petrecere.

FRANKLIN: E adevărat. Dar crezi că mama ta ne-ar putea da niște bani ca să ținem o înmormântare adevărată?

PETER: Mama abia își poate plăti ipoteca.

FRANKLIN: Dar taică-tu?

PETER: Tata n-o să dea bani ca să o îngroape pe nepoata fostei lui soții. În plus, tata o ura pe mama ta.

FRANKLIN: În regulă. O s-o incinerăm. Dar de ce nu putem să ținem slujba la pompele funebre?

PETER: N-ai fost atent? E prea scump.

Pauză.

PETER: Știu că e greu pentru tine. Dar așa trebuie să fie.

JOSEPHINE: Dacă ar fi vrut o înmormântare frumoasă, și-ar fi făcut asigurare de viață.

PETER: Poți să alegi ce urnă vrei tu.

FRANKLIN: Vreau o urnă din aia colier, ca să îi pot purta cenușa la gât.

PETER: Orice vrei tu.

Pauză.

FRANKLIN: Am auzit că te duci în Germania?

PETER: De unde-ai auzit?

FRANKLIN: Am văzut articolul ăla în *Village Voice*.

PETER: Mda, am o expoziție acolo.

FRANKLIN (*Către Josephine*): Tu te duci?

JOSEPHINE: Nu. Din păcate, eu trebuie să muncesc.

PETER: Chiar mi-aș dori să vii.

JOSEPHINE: Știu.

FRANKLIN: Nu sunt cam mulți neo-naziști în Germania?

PETER: Mda, dar eu mă duc la Berlin. Berlin e un oraș destul de internațional.

JOSEPHINE: Mass-media întotdeauna face lucrurile să pară mai serioase decât sunt de fapt. Nu te poți lăsa speriat de câteva mere stricate.

FRANKLIN: Citeam articolul ăsta în *New York Times* despre cum o arăboaică a fost atacată de un neo-nazist, în timp ce era cu copilul la joacă, în parc, și a depus mărturie și l-a adus pe neo-nazist la tribunal. Când au ajuns la tribunal, neo-nazistul i-a înjunghiat mortal pe femeie și pe soțul ei.

PETER: În sala de judecată?

FRANKLIN: Dap.

JOSEPHINE: Unde s-a-ntâmpat asta?

FRANKLIN: În Dresden, mi se pare.

PETER: Mda, nu-i de joacă cu Germania de Est.

FRANKLIN: Și Berlinul e înconjurat de Est.

PETER: Adevărat. Poate că n-ar trebui să mă duc.

JOSEPHINE: Nu lăsa o singură poveste să te sperie. Berlinul e ok. Numai să nu ieși în afara Berlinului.

PETER: Poate că n-ar trebui să mă duc nici în Berlinul de Est. Căcat. Mai bine verific unde am hotelul.

Peter își scoate iPhone-ul și începe să verifice unde are hotelul.

PETER: De unde știi tu toate astea? Adică, tu nici măcar n-ai terminat liceul.

FRANKLIN: Nu-mi place școala și gata. Dar citesc o grămadă.

PETER: Ești mai isteț decât am crezut. Ar trebui să-ți dai testele de competență și să te duci la facultate. Căcat! Hotelul meu e în Berlinul de Est și acolo e și galeria! Neo-naziștii mă sperie în ultimul hal. Am întâlnit câțiva când eram în Anglia.

JOSEPHINE: Aia era în Kent. Ashford, Kent e foarte conservator.

PETER: Veneam de la o cârciumă și mergeam prin centrul orașului, iar acolo erau cam 20 de neo-naziști cu pitbulli. Nu știam nimic despre neo-naziști atunci. Și au început să strige: ”Cioară! Nu știi că ești în teritoriul omului alb? Nu știi asta, cioară?!” Și prietenul meu, care era alb, îmi spune: ”Nu zice nimic. Doar vezi-ți de drum.” Iar eu spun: ”Ce crezi c-o să zic.”

JOSEPHINE: Nu poți judeca orașele mari după ce fac niște țărani ignoranți în mijlocul pustietății. Eu am fost în Berlin. E un oraș foarte internațional, exact ca New York sau Londra. Te agiți atât pentru nimic. Dar, dacă ești așa îngrijorat, poate că ar trebui să înștiințezi galeria de acolo că ești negru, ca să fii sigur.

FRANKLIN: Galeria nu știe că ești negru?

PETER: Nu vreau ca galeriile să-mi prezinte lucrările din cauza acțiunii afirmative. Nu vreau să fiu folosit pentru a completa vreo cotă de minorități să știi.

FRANKLIN: Dar tot o să afle până la urmă. Adică, n-o să vadă că ești negru când o să apari la expoziție?

PETER: Dar atunci o să fie prea târziu! Proprietarii galeriilor sunt adesea foarte surprinși când intru pe ușă, dar nu zic niciodată nimic despre asta. E destul de amuzant. Nu permit niciodată oamenilor să mă fotografieze și nu permit niciodată nimănui să zică ceva despre rasa mea în materialele de presă. Și am un nume de alb, așa că oamenii presupun că sunt alb.

FRANKLIN: Dar o mare parte din munca ta are de-a face cu rasa, de fapt.

PETER: Totuși, 99 la sută dintre pictori sunt albi. Iar problemele legate de rasă sunt pur și simplu o parte din peisajul american. O grămadă de artiști albi tratează subiectul rasei.

Heblu.

SCENA 5

Lichtenberg, Germania. Michael merge pe stradă. Un om vine spre el. Se holbează unul la celălalt. Michael e un neo-nazist în garderobă completă. Bocanci, șireturi albe, cap ras.

MICHAEL: La ce te holbezi?

Omul se holbează în continuare în timp ce trece pe lângă Michael.

MICHAEL: Ai o problemă cu holbatul, retardatule!?

UN BĂRBAT: Ești un scandalagiu.

MICHAEL: Adică?

UN BĂRBAT: Încerc doar să-mi văd de treaba mea! Oameni ca tine întotdeauna caută să se bată.

MICHAEL: Cum adică, ”oameni ca mine”?!

UN BĂRBAT: Îi pui pe toți nemții într-o lumină proastă, neo-nazist muist ce ești!

MICHAEL: De ce nu vii încoace să-mi zici asta în față!? Ești un ipocrit, în pula mea! Oamenii ca tine pretind că sunt toleranți, dar uite cât de intolerant ești tu în momentul ăsta!

UN BĂRBAT: Intoleranța ta mă face pe mine intolerant! Tu ar trebui să părăsești Germania în loc să te iei de africani, arabi și evrei!

MICHAEL: Mă-ta probabil era jidancă! Iar tac-tu era probabil cioară!

Michael îl fugărește pe bărbat.

MICHAEL: O să te prind, jidan zgârcit muist ce ești!

Michael îl prinde în cele din urmă pe bărbat și îl plachează. Îl dă cu capul de pământ în mod repetat, timp în care ce se face întuneric.

SCENA 6

Michael apare pe ușa de la intrare plin de sânge. Katrin e în scaunul cu roțile. Citește o carte. Își ridică privirea și îl vede pe Michael.

KATRIN: Ce s-a întâmplat?

MICHAEL: Încă un idiot a început să mă-njure pe stradă.

KATRIN: Ce-a zis?

MICHAEL: Ca de obicei. Zicea că îi pun pe toți nemții într-o lumină proastă, bla blabla. Așa că l-am fugărit și i-am spart fața.

KATRIN: De ce trebuie să umbli îmbrăcat așa? Mi-aș dori să n-o mai faci.

MICHAEL: Trebuie să lupt pentru ceea ce credem.

KATRIN: Purtatul altor haine nu ne compromite convingerile. Ce m-aș face fără tine? Te-ai gândit vreodată la asta? Cineva ar putea să-ți bage un cuțit în spate și atunci n-aș mai avea pe nimeni.

Pauză.

KATRIN: Și eu îmi doresc o societate germană pură, la fel de mult ca și tine, dar cred că trebuie să ne infiltrăm puțin pentru a ne îndeplini scopurile.

MICHAEL: Ce vrei să port?

KATRIN: Poartă ce porți când te duci la muncă la galerie.

Pauză.

MICHAEL: Da. Mă mai gândesc.

KATRIN: Mulțumesc.

Se îmbrățișează.

MICHAEL: Ce citești?

KATRIN: Citesc Goethe.

MICHAEL: Ilustrul nostru filozof german. Mă bucur că nu te mai obligă să citești lucrările evreului ăla de Kafka.

KATRIN: Mi-au obosit ochii. Îmi citești puțin?

MICHAEL: Sigur. *(Ia cartea de la ea și citește)*

Peste toate dealurile

E calm.

În toate vârfurile copacilor

Simți

Abia o adiere de vânt.

Păsărelele cad liniștit în

pădure.

Așteaptă doar...curând

Și tu te vei liniști.

KATRIN: Cum se numește?

MICHAEL: "Wandrer's Nachtlied II."

KATRIN: Mai citește una.

MICHAEL: Asta se numește "Nähe des Geliebten":

Mă gândesc la tine,
Când văd pâlparea soarelui
Sclipind din mare.
Mă gândesc la tine,
Când scipirea lunii
E reflectată în izvoare.

Te văd,
Când pe drumul din zare
Praful se ridică,
În noaptea adâncă,
Când pe podul îngust
Călătorul tremură.

Te aud,
Când cu un răcnet greoi
Valul se sparge.

În crângul liniștit mă duc adesea pentru a asculta

Când totul e liniștit.

Sunt cu tine,

Oricât de departe te-ai afla,

Tu ești de partea mea!

Soarele apune,

Curând stelele vor lumina asupra mea.

Doar de-ai fi aici!

KATRIN: Ce frumos. Mi-aduce aminte de mami și tati. Îmi place să cred că ei sunt aici cu noi.

MICHAEL: Sunt. Eu cred că sunt.

KATRIN: Simți mirosul ăsta?

MICHAEL: Ce?

KATRIN: Cred că trebuie dus gunoiul din bucătărie.

Michael se duce în bucătărie, ia punga de gunoi din coș și o leagă la capăt, pune altă pungă, apoi se întoarce și se așază la loc.

KATRIN: Nu te duci s-o arunci la ghenă?

Michael iese din casă și aruncă gunoiul. Se întoarce, închide ușa și ia loc. Se aude o bătaie în ușă. E Christian, prietenul lui Michael. E îmbrăcat la fel ca Michael. Michael deschide ușa. Christian salută.

CHRISTIAN: Heil, Hitler!

MICHAEL (*Salută*): Heil, Hitler!

CHRISTIAN: Ai văzut meciul de sâmbătă?

MICHAEL: Ah, l-am ratat.

CHRISTIAN: Germania a câștigat!

MICHAEL: Normal că Germania a câștigat!

CHRISTIAN: Guten Tag, Katrin.

KATRIN: Guten Tag.

CHRISTIAN (*Observă sângele de pe Michael*): Ce s-a întâmplat?

MICHAEL: Un jidan a început să-mi zică cum că *eu* ar trebui să părăsesc Germania, așa că i-am spart fața.

CHRISTIAN: Asta mi s-a tot întâmplat și mie. Pe oriunde mă duc, oamenii se iau de mine și mă înjură. Dar Michael, nu putem să luam la bătaie pe oricine ne provoacă. Dăunează cauzei.

KATRIN: Asta i-am zis și eu.

MICHAEL: Katrin a avut o idee bună.

CHRISTIAN: Ce anume?

MICHAEL: Ea crede că ar trebui să ne infiltrăm.

CHRISTIAN: Cum?

KATRIN: Nu mai purtați uniforma.

CHRISTIAN: În niciun caz!

KATRIN: Hainele-s doar haine. În ce fel reprezintă ceea ce suntem noi niște ghetete, un cap ras și șireturi albe? Sunt doar simboluri. Doar ceva născocit de cineva la un moment dat. Nu trebuie să facem reclamă crezurilor noastre. Am fi mult mai eficienți dacă ne-am integra.

CHRISTIAN: Ce sugerezi?

MICHAEL: Ne lăsăm părul să crească și ne îmbrăcăm pur și simplu ca oamenii normali. Apoi, când vrem, putem doar să prindem vreun imigrant jegos și să facem ce vrem cu el. Gândește-te puțin. În momentul de față, oamenii gonesc în direcția opusă când ne văd. Și după ce umplem vreo cioară de sânge, poliția știe exact pe cine să caute. Am putea să ne infiltrăm fără suspiciuni.

CHRISTIAN: Planul ăsta e chiar genial. Dar o să dureze ceva până ne crește părul.

MICHAEL: Deocamdată, ajunge să purtăm haine de civili. Sunt o grămadă de civili cu capetele rase.

CHRISTIAN: N-am bani să-mi cumpăr haine noi.

MICHAEL: Poți să iei câteva din ale lui tata. Tu și cu el purtați cam aceeași mărime.

Pauză.

CHRISTIAN: Sunt constipat.

MICHAEL: Trebuie să mănânci niște fibre.

CHRISTIAN: Fibre?

KATRIN: Glumești, nu?

CHRISTIAN: Nu, ce sunt alea fibre?

Katrin începe să râdă.

CHRISTIAN: Nu vă mai bateți joc de mine!

MICHAEL: E ceva care te face să te caci. Majoritatea legumelor au fibre. Spanac, broccoli, varză de Bruxelles. Dar și cerealele integrale sunt o sursă bună de fibre. Mănânc două castroane de cereale cu tărațe în fiecare zi, să fii sigur că n-am niciodată probleme când mă cac.

CHRISTIAN: Te gândești chiar atât de mult la asta?

KATRIN: Numai la asta mă gândesc.

MICHAEL: Eu practic îmi ordonez viața după asta. Unchiul meu nu s-a căcat cinci zile și au trebuit să-l opereze. Tu când te-ai căcat ultima oară?

CHRISTIAN: Acum două zile.

MICHAEL: Ar trebui să iei niște laxative.

Christian trage o bășină. Michael și cu Katrin o miros.

MICHAEL: O, Doamne, ce bășină puturoasă. Ești sigur că nu te-ai căcat pe tine?

CHRISTIAN (Râzând): Scuze.

KATRIN: Ar trebui să te duci la baie! Nu, de fapt, o să mă duc eu la baie. Nu vreau să mă constip ca tine. Mă ajuți, Michael?

Michael o duce pe Katrin la baie în scaunul cu roțile. Christian se scobește în nas în timp ce ei sunt plecați. Michael intră din nou, cam după un minut.

MICHAEL: Mă simt singur.

CHRISTIAN: Cum adică?

MICHAEL: Trebuie să-mi petrec tot timpul având grijă de Katrin. Mă duc la servicii, apoi mă întorc acasă, la servicii, apoi acasă. Nu pot să pierd și eu vremea în cârciumă și să cunosc fete, știi tu.

CHRISTIAN: Katrin nu e invalidă. Se descurcă și singură.

MICHAEL: Nu prea se poate descurca singură. Și nu-mi place să fie singură. Nu poate să-și gătească pentru că nu ajunge la aragaz. Nu se poate îmbăia singură, așa că îi fac eu baie în fiecare după-amiază. Și e blocată în casă dacă n-o duc eu undeva. Nu vreau să se simtă singură. Mie nu-mi place să mă simt singur. Dar simt că mă sufoc.

CHRISTIAN: Când ai fost ultima oară cu o fată?

MICHAEL: Cam acum un an, chiar înainte de accident.

CHRISTIAN: Trebuie să-ți găsim o femeie, altfel o să explodezi.

MICHAEL: Câteodată chiar explodez, în somn!

Râd.

KATRIN (off): Am terminat. Poți să vii să mă iei?

MICHAEL: Ce rapid a fost.

KATRIN (off): E de la toate fibrele alea!

MICHAEL: În orice caz, trebuie să fac un duș și pe urmă să mă duc la muncă. Îi ții companie lui Katrin o vreme?

CHRISTIAN: Sigur.

Se îmbrățișează. Michael se duce să o ia pe Katrin.

SCENA 7

Josephine, Peter și Franklin sunt la slujba mamei lui Franklin. Sunt niște flori, o fotografie mărită cu ea și urna. Mai este și un tort.

JOSEPHINE: Unde-i toată lumea?

FRANKLIN: Asta-i foarte straniu. Am mers să strâng donații de la toți oamenii din blocul ei și toți au zis că vin. Și că vor aduce mâncare.

PETER: Câți bani ai strâns?

FRANKLIN: Am strâns cam 25 de dolari.

PETER: Aha.

FRANKLIN: Suntem în clădirile sociale, Peter. Toți sunt foarte săraci. Au dat și ei ce-au putut.

JOSEPHINE: Sunt sigură că asta au făcut.

FRANKLIN: Toți au iubit-o pe mama. Toți. Toți cei care au intrat în contact cu ea au iubit-o instant.

JOSEPHINE: Era voioasă, măcar atât pot zice.

FRANKLIN: Unde-i maică-ta?

PETER: Mereu întârzie. Știu că aduce o grămadă de mâncare.

JOSEPHINE: Cred c-o să trebuiască s-o ia înapoi cu ea. Mâncăm niște tort?

Peter taie tortul. Pune trei felii pe trei farfurii. Încep să mănânce.

PETER: Tortul ăsta-i foarte bun. De unde l-ai luat?

JOSEPHINE: Magnolia.

FRANKLIN: E fantastic.

JOSEPHINE: Au și brioșe bune.

PETER: Cred că ar trebui să începem pur și simplu, din moment ce n-a venit nimeni.

Franklin și-a terminat de mâncat porția de tort. Începe să se scobească printre dinți.

FRANKLIN: N-ar trebui măcar s-o așteptăm pe maică-ta?

PETER: Ar trebui să învețe să ajungă și ea la timp. Zborul meu e la noapte. Nu pot să-mi pierd vremea pe-aici toată ziua.

Pauză. Peter se uită la Franklin. E înfuriat de scobitul în dinți al lui Franklin.

PETER: Mai termini odată?

FRANKLIN: Ce?

PETER: Scoate-ți dracu' degetul din gură.

FRANKLIN: Ce?

PETER: E dezgustător să te scobești în dinți în public.

FRANKLIN: Nu pot să m-abțin.

PETER: Ba da, poți! Și maică-ta obișnuia să facă asta. Dezgustător, în pula mea.

JOSEPHINE: Peter!

PETER: Îmi cer scuze. Îmi cer scuze.

FRANKLIN (*Încetează să se scobească în dinți*): E ok.

JOSEPHINE: Peter e, păi, e puțin nebun, vezi tu. Urăște când oamenii se scobesc în dinți, râgâie sau nu se șterg pe mâini cu un șervețel după ce termină de mâncat. Așa că va trebui să-l ierți.

FRANKLIN: E în regulă.

JOSEPHINE: Dacă nu folosesc un șervețel după ce mănânc un chips sau ceva, mă fugărește și se asigură că mă șterg pe mâini!

PETER: Sunt doar igienic. În Anglia oamenii se scobesc în dinți?

JOSEPHINE: Probabil că nu.

PETER (*Către Franklin, care își scobește dinții din nou*): Știi de ce n-o fac?

FRANKLIN: De ce?

PETER (*Practic urlând*): Fiindcă sunt civilizați!!!

JOSEPHINE: OK. Ajunge, Peter. Hai să începem. Vrei să spui ceva despre mama ta, Franklin?

FRANKLIN (*Se ridică în picioare lângă urnă și vorbește*): Îmi vei lipsi, mamă. M-ai făcut la 16 ani și nu știai cum să ai grijă de-un copil, așa că m-ai dat la bunica și bunicul, ca să fiu crescut cum trebuie. Te iert că m-ai dat și îți mulțumesc. Mi-aș fi dorit să fi petrecut mai mult timp împreună, dar, în adâncul inimii mele, știu că așa e cel mai bine. Te iubesc, mamă. Mi-aș fi dorit să fi trăit mai mult, ca să te fi cunoscut mai bine.

Sărută urna, apoi ia loc.

JOSEPHINE: A fost frumos, Franklin. Tu vrei să spui ceva, Peter?

PETER: Mda.

Peter se ridică în picioare lângă urnă.

PETER: Lucy, abia dacă am vorbit în ultimii zece ani. Trăiai în casele sociale și simțeam că ești puțin nebună, așa că am stat cât de departe am putut de tine. Ți-am interzis să vii la nunta mea. Și am încercat să îi interzic mamei mele să te aducă la expozițiile mele, dar ea te aducea oricum, iar eu încercam să evit să vorbesc cu tine sau să te îmbrățișez. Dar tu insistai și mă îmbrățișai oricum. Erai așa de mândră de realizările mele, deși eu am făcut tot ce mi-a stat în putere să te dezmoștenesc. Îmi pare rău că am făcut toate lucrurile alea.

Credeam cu tărie că o să fie timp să îndrept lucrurile într-o bună zi. Acum văd că timpul nu-i ceva care să-l iei de bun.

Ai fost verișoara mea mai mare. Țin minte anii când trăiai în grajdul de pe proprietatea noastră cu bunica și bunicul, după ce mama ta a murit de cancer. Au fost niște ani minunați. Totul părea atât de perfect. Țin minte cum te prefăceai că te transformi în monstru și mă fugăreai pe toată proprietatea. Eu chiar credeam că te transformi în monstru. De fiecare dată. Și mă speria în ultimul hal.

Țin minte, de asemenea, cum ai încercat s-o înjunghii pe mama cu un cuțit în bucătărie. Și cum bunicul te-a silit să avortezi când ai rămas însărcinată la 15 ani. Dar tu ai perseverat și ai rămas însărcinată, iar anul următor l-ai avut pe Franklin. Mai țin minte și cum mă foloseai ca o scuză ca să faci sex cu iubiții tăi. Ziceai că mă duci la magazin să-mi iei bomboane sau înghețată. Și făceai sex cu iubiții tăi și pe mine mă lăsaai singur pe undeva prin casă. Îmi ziceai să stau de pază și să te anunț dacă vine cineva acasă. Și așa făceam. Dar odată m-am plictisit și am bătut la ușa camerei în care erai și tu nu ai răspuns, dar eu auzeam gemete și arcurile patului scârțâind neîncetat și am deschis ușa. El era călare pe tine și se băga în tine. Aveai pe tine o fustă în carouri și ai zis, fără răsuflare: ”Întoarce-te jos, terminăm într-un minut, și facem niște ouă.”

Iar eu am închis ușa. Aveam nările pline de miros de sex. Era un miros închis și am avut o erecție, dar atunci nu știam ce-i aia.

Când ai terminat, tu și iubitul tău ați coborât în halate de baie și mi-ați făcut niște ouă și am mâncat împreună.

Cred că te iubesc. Nu sunt pe deplin sigur. Dar cred că te-aș fi tratat diferit dacă aș fi știut că o să mori așa tânără.

Peter se așează.

JOSEPHINE: A fost frumos, Peter.

PETER: A fost adevărul. Tu o să zici ceva?

JOSEPHINE: Nu cred. Nu.

PETER: Tu mai vrei să zici nimic, Franklin?

FRANKLIN: Nu.

PETER: O sun pe maică-mea să-i zic să nu se mai obosească să vină. Trebuie să prind avionul.

SCENA 8

Peter e gata de plecare, iar el și Josephine doar așteaptă să-i vină mașina.

JOSEPHINE: Când îți vine mașina?

PETER: În vreo 15 minute. O să-mi fie dor de tine.

JOSEPHINE: Și mie o să-mi fie dor de tine. Trebuie să-ți spun ceva.

PETER: Ce?

JOSEPHINE: Sunt însărcinată.

PETER: Serios!? Ce!? Când ți-ai dat seama de asta?

JOSEPHINE: Nu mi-a venit săptămâna trecută și tot nu mi-a venit nici săptămâna asta, așa că am făcut un test de sarcină acum două zile. Am vrut să aștept până după slujba lui Lucy să-ți zic.

PETER: Asta-i minunat! Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să plec.

JOSEPHINE: O să te întorci destul de curând.

PETER: Ar trebui să te duci la un doctor cât mai repede.

JOSEPHINE: Așa o să fac. Mi-am făcut o programare pentru săptămâna asta.

PETER: Cât ar trebui să așteptăm înainte să zicem cuiva?

JOSEPHINE: Douăsprezece săptămâni, cred.

PETER: Poate că n-ar trebui să mai plec. Vreau să stau aici cu tine.

JOSEPHINE: O să fiu în regulă. Nu-ți face griji.

PETER: OK.

Se sărută.

JOSEPHINE: Mai am o surpriză!

PETER: Ce e?

JOSEPHINE: Mi-am făcut niște poze dezbrăcată, în caz că o să te simți singur.

Îi dă pozele într-un plic, iar el le scoate.

PETER: Zici că-i Crăciunul!

Încep să se sărute intens și pare că o să facă sex chiar acolo.

JOSEPHINE: Avem timp?

PETER: Hai s-o facem!

Peter îi ridică fusta iar ea își scoate chiloșii. El își desfăce pantalonii și își dă jos chiloșii. O ridică și încep să facă sex proptiți de un perete în apartamentul lor, cu el ținând-o sus pe ea. Auzim cum claxonează taxiul în timp ce luminile se sting.

SCENA 9

Katrin și Michael stau în sufrageria lor. Katrin scrie într-un jurnal. Michael pictează. Sunt tăcuți cam un minut. Apoi Michael își ridică privirea.

MICHAEL: Ce scrii?

KATRIN: Un poem.

MICHAEL: Mi-l citești?

KATRIN (*citește*):

Ploaia s-a preschimbat în zăpadă într-o

după-amiază de duminică.

Iar mașina a derapat de pe drum.

Durere că ei au murit iar eu am supraviețuit.

MICHAEL: E frumos. Chiar ar trebui să încercăm să-ți publicăm poeziile.

KATRIN: Nu sunt așa bună.

MICHAEL: Ba da, ești.

Pauză.

MICHAEL: Paul m-a luat în calcul pentru o expoziție la galerie, dar n-am fost ales.

KATRIN: O nu, îmi pare tare rău, Michael.

MICHAEL: E OK. Sunt perfect în regulă cu asta, de fapt.

KATRIN: Pe cine a ales?

MICHAEL: Pe un american. Îl cheamă Peter Arscott. În mod normal n-aș susține un american, dar cred că e un partizan.

KATRIN: Serios?

MICHAEL: Da, picturile lui par să susțină puritatea rasei albe.

KATRIN: Cum adică?

MICHAEL: Păi, de pildă, are un tablou care prezintă un locuitor dintr-un ghetou american cum trage pe nas heroină, într-o fundătură. Și mai are unul în care un tată negru își violează soția în timp ce mama privește.

KATRIN: A-ha.

MICHAEL: Eu sunt de părere că picturile astea simbolizează depravarea ciorilor. Îi arată în cea mai *pură* lumină. Le arată imoralitatea și lipsa de umanitate. Sunt maimuțe, practic.

KATRIN: Picturile alea ar putea însemna o grămadă de lucruri.

MICHAEL: Apoi mai are un tablou cu Ku Klux Klan cum linșează bun cioroi. Arată bucuria membrilor din Klan. Se scaldă în sărbătorirea lor.

KATRIN: Eu sper doar, ca într-o zi, să facă o expoziție cu lucrările tale.

MICHAEL: Dacă ajut destul de mult, o s-o facă. A fost o onoare și numai să mă ia în calcul.

Pauză.

MICHAEL: O să încerc să-l conving pe Paul să mă lase să-i arăt Berlinul lui Peter Arscott. Aș vrea să-l cunosc mai bine.

KATRIN: Ar trebui să-l inviți aici la cină.

MICHAEL: Da, așa o să fac.

Pauză.

MICHAEL: Aș vrea să pot să am curaj să pictez așa cum pictează Peter Arscott.

KATRIN: Eu îți iubesc munca. Cred că subtilitatea spune multe. Iubesc tabloul în care arăți cum întreaga lume jelește moartea unui copil blond cu ochi albaștri. Copilul arată atât de maiestuos în sicriul său. Tabloul ăla simbolizează adevărata ordine într-o lume perfectă. Arată că orice copil arian ar trebui venerat așa cum și Iisus a fost.

MICHAEL: Mulțumesc, Katrin. Dragostea ta față de munca mea înseamnă mult pentru mine. Aș vrea doar să pot fi direct și să spun ce am de spus prin intermediul picturilor mele.

KATRIN: Munca ta e din suflet și se simte. Trăim într-o societate în care ți-ar fi imposibil să ai o carieră mainstream, dacă ai picta tablouri cu Hitler cum se scaldă în plăcerea divină de a băga jidani în cuptoare. Arta ta trebuie să grăiască adevărul, în feluri mai subtile, deocamdată. Munca lui Peter Arscott pare puțin cam evidentă. N-ar trebui să îți dorești să pictezi ca el.

MICHAEL: Ești lumina vieții mele, Katrin.

KATRIN: Iar tu, a mea.

Michael o sărută pe frunte pe Katrin, lung și pasional. Apoi, îi sărută ochii și obraji. Îi mângâie părul și se țin în brațe pentru o bună bucată de vreme.

MICHAEL: Vrei să mergem la cinema diseară?

KATRIN: Da. Ar fi frumos.

SCENA 10

Michael o duce în brațe pe Katrin până la cadă. E dezbrăcată. O pune în cadă.

MICHAEL: Cum ți s-a părut filmul?

Îi dă un burete, iar ea începe să se spele pe partea de sus a corpului.

KATRIN: A fost prea sentimental. Am urât cum cuplul ăla și-a retușat întreaga relație. Adică, divorțați odată și gata!

Râd.

MICHAEL: De acord.

KATRIN: Ar trebui să mai ieșim. Îmi face plăcere să petrec timpul cu tine.

MICHAEL: E prea fierbinte apa?

KATRIN: Nu, e numai bună.

MICHAEL: Eu și Christian ne-am decis să nu mai purtăm uniforma.

KATRIN: Îți mulțumesc, Michael.

Împărtășesc un moment.

KATRIN: Îmi speli picioarele? Nu ajung.

MICHAEL: Sigur.

Ea îi dă buretele. Îi ridică un picior din apă și mai întâi îi spală laba piciorului. Apoi îi spală gamba, apoi coapsa interioară. Petrece puțin mai mult timp acolo. Katrin închide ochii și geme scurt.

MICHAEL: Ți place când fac așa?

Ea dă din cap aprobator. El îi scoate celălalt picior din apă, îi spală laba piciorului. Apoi îi spală gamba, apoi coapsa interioară. Ea nu își mai ascunde plăcerea deloc. Respiră greoi.

MICHAEL: Ai nevoie să-ți dai drumul?

KATRIN: Da.

MICHAEL: Vrei s-o faci tu singură, sau vrei s-o fac eu?

KATRIN (Ușor): Fă-o tu.

Michael lasă buretele și îi freacă clitorisul până când are orgasm. Ea apoi se lasă moale și închide ochii.

MICHAEL: Te simți mai bine acum?

Ea dă din cap aprobator. Are ochii închiși.

MICHAEL: E ora de culcare.

Ea dă din nou din cap aprobator.

MICHAEL: Ridică-te.

Ea se ridică, iar el îi dă un prosop. Ea și-l pune în jurul ei. El o ridică din cadă și o ia în brațe. O duce în brațe în dormitor.

SCENA 10A

Michael e la galerie. Abia ce-a ajuns. Paul e acolo. Paul ar trebui jucat de același actor care i-a jucat pe Christian și pe Organizatorul de Pompe Funebre.

PAUL: Ai întârziat.

MICHAEL: Îmi cer scuze. A fost o problemă cu trenul.

PAUL: Asta-i a treia oară pe luna asta când întârzi.

MICHAEL: Am întârziat doar trei minute.

PAUL: Dacă vrei să reușești în lumea artei, trebuie să fii punctual.

MICHAEL: Lasă-mă să fac ceva să-ți arăt cât de dedicat sunt.

PAUL: Ce?

MICHAEL: Vreau să mă ofer eu să-i arăt împrejurimile lui Peter Arscott.

PAUL: Nu știu ce să zic.

MICHAEL: Îi iubesc creațiile. Arta lui îmi inspiră sentimente pe care nu le-am mai trăit până acum. Aș face orice să petrec timp cu el, față în față.

PAUL: În regulă. Dar trebuie să faci tot ce îți cere. Artiștii ăștia pot fi foarte capricioși.

MICHAEL: Îi voi arăta toată splendoarea Berlinului.

PAUL: Asta-i de fapt fantastic. Eu am o grămadă de făcut weekendul ăsta și nu mă încânta ideea de a-l dădăci. Artiștii ăștia vor atâta afecțiune.

MICHAEL: N-o să regret.

SCENA 11

Peter este la hotelul său din Berlin. Se aude un ciocănit la ușă. Peter deschide ușa. Sunt Paul și cu Michael.

PETER: Salut.

PAUL: Salut, eu sunt Paul, custodele galeriei.

PETER: Salut.

PAUL: Iar acesta este Michael, un asistent al galeriei.

Michel este complet șocat că Peter e negru.

PETER: Salut, Michael.

Peter întinde mâna să dea noroc cu Michael, dar Michael nu știe sigur dacă să dea noroc cu el sau nu. În cele din urmă o face.

MICHAEL: Salut, Peter.

PAUL: Te-ai acomodat?

PETER: Da. Hotelul e minunat.

PAUL: E într-adevăr un loc frumos, nu? Michael va avea grijă de tine cât timp ești în Berlin.

PETER: De unde ești?

PAUL: Anglia. Sunt curatorul acestei galerii de doi ani încoace.

PETER: Și cum ți se pare?

PAUL: Berlinul are o energie fantastică. Este într-adevăr la apogeul artei și al teatrului. Iubesc locul ăsta.

PETER: Soția mea e englezoaică.

PAUL: Atunci înseamnă că tu ești englez onorific!

Peter și cu Paul râd jenați/de complezență. Michael încearcă să se gândească cum o să iasă din situația asta. Michael își privește iPhone-ul.

MICHAEL: Rahat!

PAUL: Ce-i?

MICHAEL: Soră-mea a căzut din scaunul cu rotile. Am primit mesaj de la școala ei.

PETER: Ce groaznic.

MICHAEL (Către Paul): N-o să-i pot arăta lui Peter împrejurimile.

PAUL: E OK. Du-te și asigură-te că e bine sora ta.

Michael iese.

PAUL: Părinții lui au murit într-un accident de mașină anul trecut, iar sora lui a fost schilodită.

PETER: Ce groaznic.

PAUL: Da. Deci, ce vrei să faci?

PETER: Mi s-a dereglat puțin ceasul biologic. Aș cam vrea să trag un pui de somn.

PAUL: N-ar trebui să faci asta, prietene. Cel mai bine e să stai treaz cât de mult poți și să te culci seara. Prima zi o să fie dură, dar o să fii fericit că ai făcut-o. Altfel n-o să poți dormi, pentru tot restul vizitei tale.

PETER: În regulă. Păi, primul lucru care-ar trebui să-l facem, ar fi să bem niște cafea.

PAUL: Și pe urmă, putem să bem o halbă.

PETER: O bere nu strică niciodată.

PAUL: În Germania se face tipul ăsta de bere albă. O să-ți placă la nebunie. Ei îi zic
”Weissbier”.

PETER: Şmecher. Stai să fac un duş şi vin imediat.

PAUL: Te aştept la recepţie.

SCENA 12

Paul și Peter stau într-o cârciumă.

PETER: Auzi, ce fac fetele alea în vitrinele alea de peste stradă?

PAUL (*Râde*): Tu ce crezi că fac?

PETER: Nu știu.

PAUL: Sunt târfe.

PETER: Prostituția e legală în Berlin?

PAUL: Evident. Suntem mult mai deschiși la minte în Europa, când e vorba de treburi din astea.
Ce rost are să arunci oameni în închisoare, din cauză că fac sex.

PETER (*Uimit*): Wow. Tu faci vreodată sex cu ele?

PAUL: Încerc să nu fut târfe, nu mi se pare etic. Dar câteodată, când sunt beat, pur și simplu nu mă pot abține.

PETER: Cum e?

PAUL: Îți alegi o fată, plătești și o fuți de-o ia mama dracu'.

PETER: Poți să le fuți în cur?

PAUL: Sunt târfe. Poți să faci ce vrei tu! Dar trebuie să plătești puțin mai mult pentru sex anal.

PETER: Cât costă?

PAUL: De la cincizeci la o sută de euro, depinde unde te duci.

Pauză.

PAUL: Ai vrea să te duc la bordel, Peter?

PETER: Nu știu ce să zic. Sunt căsătorit.

PAUL: Soția ta n-o să afle niciodată. Ce se întâmplă în Berlin, rămâne în Berlin.

PETER: Sună tentant.

PAUL: Sfatul meu e să fuți o fată care nu e ca soția ta. Găsește o fată care îți îndeplinește pe deplin una din fanteziile tale.

PETER: Păi, mereu mi-am dorit să fac sex cu o negresă.

PAUL: N-ai făcut niciodată sex cu o negresă?

PETER: Niciodată.

PAUL: Nu știi ce ratezi. Negresele au cele mai suculente pizde și în cazul lor, ai pe ce pune mâna.

PETER: Nu-mi plac grasele.

PAUL: Eu nu mă refer la grase. Doar fete care sunt foarte consistente. Alea sunt și cele mai bune să le fuți în cur. Ele rezistă, nu ca albele astea care simți că le rupi în două. Dacă nu te superi că întreb, nevastă-ta te lasă să i-o bagi în fund?

PETER: Nu.

PAUL: Cred că ne-am făcut programul pe ziua de azi. O să-ți găsim o negresă subțirică pe care s-o fuți în cur.

PETER: S-a făcut!

PAUL: Dacă mergem la bordel, hai să nu mai bem berea asta și să îi dăm niște whisky!

Paul își ridică paharul.

PAUL: Noroc!

Dau noroc și toarnă pe gât ce le-a mai rămas din bere.

SCENA 13

Peter e singur cu o prostituată neagră pe nume Gretchen. Ea poartă lenjerie intimă, el încă e îmbrăcat.

GRETCHEN: Cum te cheamă?

PETER: Peter.

GRETCHEN: Nu fi timid, Peter. Vino și ia loc lângă mine.

Peter ia loc lângă ea.

GRETCHEN: De unde ești?

PETER: Din New York.

GRETCHEN: Lasă-mă să te-ajut să te faci mai comod.

Gretchen îl dezbracă lent pe Peter.

PETER: Ești așa frumoasă. Pielea ta. Pielea ta e ca mătasea de ciocolată.

Ea râde.

GRETCHEN: Tenurile noastre sunt similare. Și pielea ta e ca mătasea de ciocolată?

PETER: Ăă.

El râde.

PETER: Să zicem.

GRETCHEN: Și pielea ta e frumoasă.

Îl sărută adânc.

PETER: Tipul de jos a zis fără sărutări.

GRETCHEN: Tu ești special.

Îl sărută din nou.

PETER: De unde ești?

GRETCHEN: Din Sudan.

PETER: Cum te cheamă?

GRETCHEN: Gretchen.

PETER: E numele tău adevărat?

GRETCHEN (Râde): Nu.

PETER: Care-i numele tău adevărat?

GRETCHEN: Țsta e micul meu secret. Ce vrei să-mi faci?

PETER: Vreau să te fut în cur.

GRETCHEN: Pot să-ți spun un secret?

PETER: Da.

GRETCHEN: Îmi place să fiu futută în cur. Multor femei nu le place. Dar eu așa prefer. Știi în ce hal m-am udat din cauza ta?

PETER: Nu.

GRETCHEN: Hai să-ți arăt.

Ea îi ia mâna și îi bagă unul din degete în vagin. Ea îl scoate. Lucește. El își linge degetul.

PETER: Delicios. Vreau să te fut acum.

Ea se pune în patru labe.

PETER: Nu așa. Vreau să te privesc în ochi în timp ce fac dragoste cu tine.

El o penetrează anal. Ei se sărută profund în timp ce fac dragoste. Amândoi trăiesc cea mai intensă plăcere. Ea are orgasm. E gălăgioasă. El are orgasm imediat după. Sexul ar trebui să dureze cam două minute. După ce se termină, el nu se mișcă. Rămâne în ea.

PETER: Vreau să rămân în tine pentru totdeauna.

GRETCHEN (Râde): Nu se poate. Va trebui să te duci acasă la un moment dat.

PETER: Câteodată, păi. E greu de explicat. Dar chiar acum, simt că înțeleg adevărata natură a lui Dumnezeu. Înțelegi ce vreau să zic?

Gretchen dă din cap aprobator. El o scoate din ea și se așează lângă ea, privind-o în ochi.

PETER: E sentimentul ăsta pur. Ca și cum aș fi una cu totul. Una cu universul. Înțeleg natura tranzitivă a lumii și m-am împăcat cu gândul ăsta. Întreaga istorie umană este un dezastru. Un dezastru total și complet. Dar e frumos. Strofocarea și eșecul nostru sunt frumoase. Acolo se află frumusețea cu adevărat. Nu în perfecțiune. Ci în failibilitatea noastră. Faptul că luptăm pentru perfecțiune, chiar dacă nu poate fi și nu va fi atinsă niciodată, este frumos. Noi distrugem și reconstruim. Distrugem și reconstruim.

GRETCHEN (Râzând): Ești ciudat.

PETER: Știu. Pot să fumez aici?

GRETCHEN: Sigur.

PETER: Nu fumez decât câteva țigări pe zi.

GRETCHEN: Chiar și câteva țigări pe zi or să te omoare. Cu ce te ocupi?

PETER: Sunt pictor.

GRETCHEN: Ce pictezi?

PETER: E greu de explicat. Îmi place să pictez tablouri care înfățișează diferite aspecte ale identității americane.

GRETCHEN: Identitatea negrilor?

PETER: Păi, da, într-un fel, dar n-aș descrie-o așa. Câteodată pictez portrete care reflectă degradarea vieții în ghetourile americane. Îmi place, de asemenea, să pictez scene care reflectă cât de sălbatic era să fii negru în America, din punct de vedere istoric.

GRETCHEN: Ce vrei să zici?

PETER: Ar trebui să-mi vezi expoziția. Atunci o să înțelegi.

GRETCHEN: Deci, ești genul de tip care e pentru Black Power?

PETER: Nu, nu. Chiar opusul. Mă dau peste cap să evit ca oamenii să afle că sunt negru. Vreau ca oamenii să-mi admire munca pentru ce e ea și atât.

GRETCHEN: E groaznic.

PETER: De ce?

GRETCHEN: Ar trebui să fi mândru de cine ești. Ar trebui să fi mândru de succesul pe care-l ai ca artist de culoare. Ești un model de urmat.

PETER: Nu, nu sunt.

GRETCHEN: Dar ai putea fi, dacă ai vrea. Ai putea să fii ca Obama.

Peter se gândește serios pentru o clipă.

PETER: Da. Ai dreptate. Aș putea fi ca Obama.

GRETCHEN: Ai putea. Ai putea inspira copii de culoare din toată lumea. Să le arăți că și ei pot fi artiști măreți.

PETER: Da. Mă faci să mă văd într-o cu totul altă lumină. Nu m-am gândit niciodată la mine ca fiind un om de culoare. Dar eu sunt negru și tot ce mi-a lipsit în toți anii ăștia a fost o negresă puternică.

Se sărută.

PETER: Ai e-mail?

GRETCHEN: Normal.

PETER: Mi-l dai? Vreau să te mai văd. Dar nu aici. Nu vreau să te tratez ca pe o târfă. Vreau să te iubesc cu adevărat. Vreau să te scot în oraș. Vreau să fii negresa mea puternică.

Își scoate iPhone-ul.

GRETCHEN: A, și tu ai iPhone.

PETER: Dap.

Ea își scoate iPhone-ul.

PETER: Ce iPhone ai?

GRETCHEN: Am 4G-ul. Tu?

PETER: Eu am din prima generație. E destul de praf. Am dat șase sute de dolari pe chestia asta, apoi, două luni mai târziu, a scăzut la patru sute de dolari și doi ani mai târziu poți să-ți iei unul mai bun ca al meu pentru 99 de dolari.

GRETCHEN: Mda, n-ar trebui să cumperi niciodată tehnologie când e nouă. Ții minte cum CD player-ele costau o mie de dolari și acum, sunt mai puțin de 50!

PETER: În curând vor fi depășite. Ai iPhone bump-ul?

GRETCHEN: Da.

Își ciocnesc ușor telefoanele.

PETER: O să-ți trimit mail.

Se sărută.

Heblu.

SCENA 13A

Dimineața expoziției lui Peter. El a ajuns la galerie să se asigure că totul e în ordine. Michael e singur la galerie. Își iese complet din minți. El se descurcă cu asta fiind extrem de rezervat și închis în timpul interacțiunilor sale cu Peter.

PETER: Salut. Te cheamă Michael, nu?

MICHAEL: Da.

PETER: Cum se simte sora ta?

MICHAEL: E bine.

PETER: E într-adevăr? Să cazi dintr-un scaun cu roțile nu pare un lucru prea bun.

MICHAEL: E bine.

PETER: Bun. Bun. O să vină la expoziție diseară?

MICHAEL: Nu.

PETER: Ești în regulă? Pari puțin –

MICHAEL: Sunt bine. Te pot ajuta cu ceva?

PETER: Voiam să vorbesc cu Paul. E aici?

MICHAEL: Nu.

PETER: Știi, mă uit la unele din tablourile astea și toate par puțin în neregulă.

MICHAEL: Ce vrei să zici?

PETER: Păi, nu par să fie în aceleași poziții în care am pus să fie agățate ieri. De pildă, tabloul cu linșatul pare să fi făcut schimb cu tabloul cu violul.

MICHAEL: Da, am mutat câteva chestii pe ici pe colo. Mi s-a părut că tabloul cu violul era prea mare pentru perete, așa că l-am mutat. Muncesc aici de ceva vreme și am văzut că locul în care e atârnat un tablou poate afecta serios faptul dacă va fi vândut sau nu.

PETER (*Sinistru*): Tu, mi-ai mutat tablourile?

MICHAEL: Da.

PETER: Chiar apreciez că încerci să ajuți dar, NICIODATĂ să nu îndrăznești să mai muți vreunul din tablourile mele din poziția originală! Ai distrus complet cursul estetic care l-am creat pentru spațiul ăsta. Acum trebuie să petrecem tot restul zilei să rezolvăm greșeala ta retardată!

MICHAEL (*Rezistând impulsului de a urla la el*): Te rog să nu vorbești așa cu mine.

Pauză lungă.

PETER: Îmi cer scuze. Îmi cer scuze. Mi-am pierdut controlul. Tu doar ai încercat să ajuți.

Pauză.

PETER: Arată-mi ce-a fost modificat ca să le putem muta înapoi la pozițiile inițiale.

Michael mută tablourile fără să zică nimic. Peter îl urmează.

SCENA 14

Peter bea o halbă cu Paul. Își dă, de asemenea, mesaje cu Gretchen.

PAUL: Noroc, prietene!

Peter și Paul ciocnesc paharele.

PETER: Noroc!

PAUL: A fost una dintre cele mai de succes expoziții pe care le-a avut galeria vreodată.

PETER: Serios?

PAUL: Se călcau în picioare să-ți cumpere tablourile.

PETER: Câte tablouri am vândut?

PAUL: Nu mai ții minte?

PETER: Eram destul de luat și cocaina doar a înrăutățit lucrurile. Cred că mi-am pierdut cunoștința.

PAUL: Da, erai destul de praf. Ai vândut cinci tablouri. Asta înseamnă 55.000 de euro.

PETER: Vai de capu' meu! Asta-i cam 100.000 de dolari!

PAUL: Nu chiar. Cursul valutar nu mai e așa bun ca înainte. Vin de fapt cam 80.000 de dolari, iar tu primești cam 60.000, după ce ne luăm și noi comisionul.

PETER: Tot e destul de tare. Nevastă-mea o să fie destul de fericită.

PAUL: Cu cine-ți dai mesaje?

PETER: Cu Gretchen.

PAUL: Târfa?

PETER: Aha.

PAUL: Ți-ai ieșit din minți? Pe târfe le fuți. Nu începi relații cu ele. Frumusețea în a fute târfe, e că ești total anonim. Nicio dramă legată de relație, nu trebuie să auzi cum a fost ziua ei.

PETER: O plac. Cred că sunt îndrăgostit de ea.

PAUL: Și soția ta?

PETER: O iubesc și pe ea.

PAUL: Ai înnebunit complet, prietene. Pleci mâine, nu?

PETER: Ar fi trebuit să plec mâine, dar m-am decis să mă mai bucur de Berlin pentru câteva zile.

PAUL: Galeria nu-ți va acoperi costurile pentru timpul în plus pe care-l petreci aici.

PETER: Știu.

PAUL: Atunci, distracție plăcută!

Dă pe gât restul berii.

PAUL: Eu am șters-o de-aici, prietene. A fost o plăcere să te avem aici și te mai așteptăm la altă expoziție, anul viitor.

PETER: Abia aștept.

Paul pleacă. Sună telefonul lui Peter. El răspunde.

PETER: Bună, Josephine.

Sunt bine, tu?

Fii pe fază.

Am făcut 80.000 de dolari la expoziție!

Chiar că vai de capu' meu.

Bebelușul cum e?

Da. Să-i zici bebelușului că lui tati îi e dor de ea și că va veni curând acasă.

A da, am uitat să-ți zic. Ăă. Mai am câteva întâlniri cu vreo două galerii, așa că trebuie să mai stau vreo două zile.

Da, e nasol, așa e, dar trebuie să fac asta, ca să-mi câștig pâinea.

Și eu te iubesc. Te sun diseară.

Închide telefonul.

SCENA 14A

Michael și Katrin sunt acasă. Michael citește ”Mein Kampf” și Katrin scrie. Michael e roșu de nervi. Katrin își ridică privirea de la scrisul ei și observă starea lui Michael.

KATRIN: Ce-ai pățit?

MICHAEL: Nimic.

KATRIN: Ce-ai pățit?

MICHAEL: Expoziția lui Peter Arscott a scos cei mai mulți bani din istoria galeriei.

KATRIN: N-ar trebui să te bucure asta? Îi iubești arta.

Michael nu zice nimic.

KATRIN: Ce-ai pățit Michael?

MICHAEL: Peter Arscott e cioară.

KATRIN: E na! De ce nu mi-ai zis de la început?

MICHAEL: Mi-a fost rușine că m-am îndrăgostit de arta unei ciori. Mi-a fost prea rușine să-ți zic. Mă simt trădat.

KATRIN: A fost o simplă greșeală, Michael. Nu te simți prost.

MICHAEL: Acum că știu că-i negru, pot să văd cât de inutilă, patetică și banală e creația lui artistică. Adică, el chiar vrea să simpatizăm ciorile astea din ghetou.

KATRIN: Michael, trebuie să te calmezi. Nu lăsa asta să te frământa. Trebuie să acționăm.

MICHAEL: Cum?

KATRIN: Străinul ăsta a venit în Germania ca să profite de fantasticul nostru model de economie. A privat un artist german de o oportunitate de valoare. Trebuie pedepsit.

MICHAEL: Cioara aia mi-a furat locul! Și a venit la galerie alaltăieri și m-a tratat de parcă eram servitorul lui. Eu! Servitorul unei ciori! Mami și tati ar fi așa dezamăgiți.

KATRIN: Mama și tata ar insista să rezolvăm această nedreptate.

MICHAEL: Așa ar face.

KATRIN: Tu și Christian trebuie să mergeți diseară și îndreptați greșeala asta.

MICHAEL: Așa vom face. Pentru mami și tati.

SCENA 15

Peter e în camera sa de hotel cu Gretchen. Sunt îmbrăcați sumar și se privesc adânc în ochi. E evident că tocmai au făcut dragoste.

GRETCHEN: Seara asta a fost magică. Cina, teatrul, e ca un basm sau ceva de genul. Nu s-a mai purtat nimeni așa cu mine vreodată.

PETER: Mă port așa cu tine pentru că te iubesc.

Pauză

PETER: Vrei să faci ceva pentru mine?

GRETCHEN: Orice.

PETER: Mă lași să îți zic Lucy?

GRETCHEN: Dacă asta vrei.

Pauză

GRETCHEN: Cine-i Lucy?

PETER: Tu ești Lucy. Lucy este întruchiparea unei negrese puternice. Am știut că ești Lucy din momentul în care te-am văzut.

GRETCHEN (*Râde jenată*): OK.

PETER: Lucy, o să mă revanșez pentru trecut. Nu voi mai lăsa pe nimeni niciodată să te ignore sau să se poarte urât cu tine. O să corectez trecutul, acum că ești iar aici cu mine. Cum îți sună asta?

GRETCHEN: Sună bine, cred.

PETER: Bun, bun, dragostea mea. O să fac ceva acum. Ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă. Lasă-te pe spate.

Ea se întinde pe spate, iar el îi face sex oral timp de câteva momente. Apoi se pune peste ea.

PETER: Ai exact gustul pe care mi l-am imaginat dintotdeauna. Hai să recuperăm timpul pierdut.

El o penetrează și fac sex în timp ce se sting luminile.

SCENA 15A

Michael, Katrin și Christian stau într-un cerc ținându-se de mâini. Este o lumânare în centrul cercului lor. Katrin spune o rugăciune.

KATRIN: Mamă și tată, vă rog, ascultați-ne rugăciunea. Vă invocăm puterea și curajul. Vă rog să îi învăluiți pe Michael și Christian cu tăria voastră, în această seară, când se vor duce să servească națiunea germană. Vă cerem binecuvântarea în această strădanie și vă rog să îi ajutați să acționeze rapid și decisiv. Heil Hitler.

MICHAEL ȘI CHRISTIAN: Heil Hitler!

Katrin suflă și stinge lumânarea.

SCENA 16

Peter și Gretchen au ieșit la o plimbare de seară. E magic.

GRETCHEN: Privește lumina lunii.

PETER: E atâta lumină, parcă ar fi zi.

GRETCHEN: E minunat.

PETER: Vreau să-ți părăsești serviciul.

GRETCHEN: Și cum o să-mi câștig existența?

PETER: O să-ți dau eu niște bani.

GRETCHEN: Câți?

PETER: Destui cât să-ți ajungă să vii în America și să începi o nouă viață.

GRETCHEN: Serios?

PETER: Da, Lucy. Viața ta a fost atât de grea. Atât de dificilă. Atât de tragică. Vreau să ai o viață complet nouă.

GRETCHEN: Cât o să-mi dai?

PETER: Douăzeci de mii de euro.

GRETCHEN: O, Doamne!

PETER: Care-i visul tău?

GRETCHEN: Întotdeauna am vrut să fiu coafeză.

PETER: Fii mai ambițioasă.

GRETCHEN: Păi, întotdeauna am visat să fiu cântăreață. Să am mulțimi care să-mi aclame și să-mi strige numele.

PETER: Visul îți va fi îndeplinit. O să te băgăm într-un studio de înregistrări imediat de ajungem în New York.

Apar Michael și Christian. Vin la Peter și Gretchen. Sunt îmbrăcați în haine obișnuite.

MICHAEL: Salut, Peter.

PETER: Salut, ce mai face sora ta?

MICHAEL: E bine.

PETER: Asta-i bine.

CHRISTIAN: Cine-i târfa asta?

PETER: Ce?

MICHAEL: A întrebat: "Cine-i târfa asta?"

PETER: N-o face târfa pe Lucy!

Peter îl pocnește pe Michael în față și Michael cade la pământ. Apoi Christian îl aruncă pe Peter la pământ. Gretchen fuge.

CHRISTIAN: Cioară proastă!

Christian se urcă peste Peter și îl ține la pământ. Michael îl pocnește pe Peter în față.

MICHAEL: De ce faci tablourile alea?

PETER: Ce?!

MICHAEL: M-ai păcălit! Credeam că ești un compatriot!

PETER: Ce!? Te rog, nu-mi face rău!

CHRISTIAN: Ai scos vreun ban?

PETER: Normal!

CHRISTIAN: Ce-ai făcut cu ei?

PETER: Nici n-am apucat –

MICHAEL: Ai furat o oportunitate de la un artist german.

CHRISTIAN: Ai furat o oportunitate de la Michael! Expoziția lui Michael trebuia să aibă loc.
Nu gunoiul tău de cioară.

MICHAEL: Împiedici evoluția talentului nostru arian. Și ca treaba să fie și mai rea, cheltui euro germani ca să fuți târfe! Valuta germană n-ar trebui folosită să plătească târfe imigrante ilegale! Pentru asta o să dai socoteală!

PETER: O să vă dau bani!

MICHAEL: Te-ai oprit puțin vreodată să te gândești de ce tablourile tale sunt așa de populare în Germania?! Ne-ai păcălit pe toți!

*Christian scoate un cuțit și începe să-l înjunghie pe Peter în piept și în stomac în mod repetat.
Michael îi lovește capul lui Peter cu piciorul în mod repetat. E sânge peste tot.*

MICHAEL: Ajunge.

CHRISTIAN: Cred c-a murit.

Christian își aruncă cuțitul. El și Michael fug de acolo. Peter e întins pe pământ, fără viață.

SCENA 17

Michael și Christian intră în apartamentul lui Michael plini de sânge. Katrin e acolo și scrie.

MICHAEL: L-am prins!

KATRIN: Așa e!

CHRISTIAN: Cred că l-am și omorât.

KATRIN: Asta-i fantastic! Ce s-a întâmplat?

MICHAEL: Am văzut-o pe cioara aia plimbându-se cu o târfă și l-am înjunghiat până l-am omorât.

KATRIN: Ce s-a întâmplat cu târfa?

CHRISTIAN: A scăpat.

KATRIN: Crezi că v-ar recunoaște?

MICHAEL: Nu cred. Era destul de întuneric.

KATRIN: Dar luna luminează tare în seara asta.

MICHAEL: E în regulă.

KATRIN: Sărbătorim?

MICHAEL: Cred că avem niște beri.

Michael aduce niște bere și trei pahare. El toarnă berea și împarte paharele. Își ridică paharele.

KATRIN: Pentru mama și tata. Ne e dor de voi.

Ei dau noroc și beau.

MICHAEL: Nu m-am simțit niciodată mai aproape de Dumnezeu decât mă simt acum. Acum înțeleg adevărata ordine a universului.

KATRIN: Mai bine te-ai curăța, în caz că vine poliția.

SCENA 18

Josephine stă lângă Peter în spital. E bandajat pe tot corpul. Are capul înfășurat în bandaje. Stomacul e înfășurat cu bandaje. Ea îi vorbește.

JOSEPHINE: M-am simțit atât de panicată și de singură când m-au sunat să-mi spună că ai fost atacat. Mi-am făcut griji pentru copilul nostru și pentru cum o să supraviețuim fără tine. N-am vrut ca bebelușul nostru să crească fără tată, iar eu n-am vrut să fiu singură. Dar apoi am intrat pe e-mail-ul tău și am găsit mesajele alea. E-mail-urile alea, Peter. Am înțepenit. Am realizat că nu te cunosc deloc. Că omul pe care l-am iubit atâția ani era doar în imaginația mea. Cine ești? Ei spun că rănilile tale sunt fatale. Că nu e nicio șansă să supraviețuiești. Ți-au cedat plămânii. Ficatul tău e perforat și a încetat să mai funcționeze. Rinichii tăi nu mai pot produce urină și te caci într-o pungă. Te-au ținut în viață doar ca să-mi iau rămas bun de la tine.

Vreau să-ți citesc un pic. *(Citește:)* ”După ce am făcut dragoste cu curul tău negru imaculat ieri, am devenit obsedat. Nu am putut înceta să mă gândesc la sentimentul ăla și la apropierea mea de Dumnezeu. A fost, cred eu, o revelație spirituală pentru mine. M-am masturbat de patru ori după ce am făcut dragoste cu tine. Nu mi-am mai dat drumul așa de mult în viața mea. Amintirea ta mă extenua. Am fost privat de plăcerile negreselor, toți anii ăștia. În sfârșit mă simt viu. Acum, când cunosc plăcerile anusului tău cald, nu-mi pot decât imagina cum ar putea fi pizda ta. Trebuie să fie ca o pășune de mătase. Pot fi mai aproape de Dumnezeu decât sunt acum? Sper să aflu în curând. Am pictat un tablou pentru tine. Cred că e capodopera mea.”

Ce dracu', Peter? Ce dracu'?! Ai simțit că faptul că sunt albă te-a privat în toți anii ăștia? Ai fost chiar așa de nesatisfăcut? Te-am iubit cu toată inima mea. Nu trebuia să-ți permit

să negi cine ești. Trebuia să insist să fii mândru de asta. Atunci poate n-ai mai fi făcut ce-ai făcut. Credeam că arta e modul tău de eliberare. Acum văd că încă erai destul de reprimat. Măcar moartea ta va asigura viitorul meu și al copilului tău. E o nebunie în mass-media legată de atacul asupra ta și ți-au găsit agresorii. Colecționari de artă din toată lumea sună să pună mâna pe tablourile tale. În sfârșit o să câștigi faima pe care ai căutat-o cu disperare, toată viața ta. Adio, Peter. Sper că ești mai fericit în moarte decât ai fost în timpul vieții. O să-mi lipsești.

Se ridică și îl sărută pe frunte. Îi scoate tubul de oxigen.

Intră Gretchen.

JOSEPHINE: Tu ce cauți aici?

GRETCHEN: Am vrut să-mi iau adio de la Peter.

JOSEPHINE: Uite-l aici.

Gretchen se duce la Peter și îl îmbrățișează. Îl sărută și ea fruntea.

JOSEPHINE: Mai e ceva ce-ar trebui să știu?

GRETCHEN: Păi. Ăă. În noaptea atacului m-a întrebat dacă poate să-mi spună Lucy și l-am lăsat. Îți spune ceva treaba asta?

JOSEPHINE (*Uitându-se la Peter. Încet*): Pervers nenorocit.

GRETCHEN: A început să se poarte ciudat dintr-odată. M-a speriat puțin. Parcă nu mai vorbea cu mine. Dar i-am făcut jocul. A spus că vrea să corecteze trecutul acum și că sunt iar aici cu el. Apoi –

JOSEPHINE: E de-ajuns. Ajunge. Nu vreau să mai aud.

GRETCHEN: A spus că o să-mi dea niște bani.

JOSEPHINE: Câți?

GRETCHEN: Treizeci de mii de euro.

Pauză lungă.

JOSEPHINE: O să ți-i dau. Am citit e-mail-urile alea. Felul în care Peter te-a materializat e bolnav și imoral. Nu te învinuiesc deloc.

GRETCHEN: Mulțumesc.

JOSEPHINE: Am fost foarte nervoasă. Foarte nervoasă și confuză și m-am gândit să mă sinucid. Dar apoi am realizat că iertarea este singurul mod prin care aș putea trece peste asta. Nu e ușor să ierți, dar mă străduiesc. De unde ești?

GRETCHEN: Din Etiopia.

JOSEPHINE: O să-ți dau banii cu o condiție.

GRETCHEN: Care?

JOSEPHINE: Să nu te mai prostituezi. Vreau să se aleagă ceva bun din moartea lui Peter.

GRETCHEN: Îți mulțumesc! Oamenii ca tine fac lumea un loc mai bun. Ai un suflet foarte pur. Văd asta. Banii ăștia mă vor ajuta să răscumpăr pământul familiei mele. Am fost cu toții siliți să plecăm în timpul războiului și ne-a fost confiscat pământul.

JOSEPHINE: Ce groaznic.

GRETCHEN: Banii ăștia ne vor ajuta să ne răscumpărăm pământul și poate, în câțiva ani, o să avem destui bani să ne reconstruim casa.

JOSEPHINE: Ce-a pățit casa ta?

GRETCHEN: Au ars-o din temelii. Mai întâi m-au violat pe mine, pe mama și pe sora mea, timp în care tata a fost obligat să privească. Apoi l-au omorât pe tata în fața noastră. După aia, au blocat toate ușile și ferestrele și au dat foc la casă. Am avut mare noroc că am scăpat.

JOSEPHINE: Asta-i absolut înspăimântător. Of, biata de tine. Cât te-ar costa să-ți reconstruiești casa?

GRETCHEN: Ar costa alți 30.000 de euro.

JOSEPHINE: Deci, ai avea nevoie de 60.000 de euro în total?

GRETCHEN: Da.

JOSEPHINE: O să ți-i dau.

GRETCHEN: Nu, nu, n-aș putea. Deja ai fost prea amabilă.

JOSEPHINE: Nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre asta. Vreau ca tu, mama și sora ta să vă întoarceți în Etiopia și să trăiți în liniște și pace.

GRETCHEN: Îți mulțumesc. Generozitatea ta e copleșitoare.

JOSEPHINE: Cu plăcere.

Josephine și Gretchen se îmbrățișează îndelung.

SCENA 19

Josephine vorbește la telefon cu Franklin.

JOSEPHINE: Bună, Franklin.

Vrei să vii în Germania? Mi-aș dori tare mult să vii.

A, sunt sigură c-o să fie în regulă. Șansele ca și tu să fii omorât de extremiștii albi sunt foarte mici.

Minunat. O să-ți cumpăr eu biletul de avion. Te superi dacă aduci și cenușa maică-tii?

O să vezi tu.

SCENA 20

Josephine îl vizitează pe Michael în închisoare.

JOSEPHINE: Am venit să te anunț că te iert pentru ceea ce ai făcut. Eu chiar nu pot să înțeleg ce ar putea îndemna pe cineva să facă așa ceva, dar te iert pentru că toți avem nevoie de iertare. O parte din iertarea mea îmi folosește personal. Dacă îmi petrec toată viața urându-te, numai eu voi suferi. Înțelegi?

Poliția mi-a spus că ai o soră de 16 ani care e în scaun cu rotile. Am fost să o văd. E singură acum, fără să aibă pe nimeni care să aibă grijă de ea. Te-ai gândit la bunăstarea ei înainte să-mi omori soțul? Sincer, ea pare la fel de nebună ca și voi doi. A tot vorbit întruna de învățăturile lui Hitler. A fost greu de ascultat. La început am crezut că-mi va face plăcere să o adopt, dar pe urmă m-am gândit mai bine. Sunt sigură că e o speranță pentru voi doi, dar cred că e o speranță pentru ea dacă are parte de o educație adecvată. Așa că am deschis un cont economii pentru facultate, pentru ea. Asta va asigura și că n-o să ducă lipsă de bani vreodată. Știu că guvernul vostru oferă un subsidiu, dar vreau ca ea să o ducă bine. Săraca fată. Și-a pierdut ambii părinți și acum pe tine. Vreau ca ea să știe că există bunătate în lume.

Josephine se ridică și e pe cale de plecare.

MICHAEL: Iubitoare de ciori.

Ea se oprește. Se întoarce să-l privească.

MICHAEL: Crezi că ești o sfântă, târfa înțepată ce ești.

Ea pare că urmează să zică ceva, dar iese fără să zică un cuvânt.

SCENA 21

Franklin, Josephine și Paul sunt singuri într-o cameră din galerie, cu cenușa. Este expus ultimul tablou al lui Peter. Este o pictură cu verișoara sa, Lucy, sub forma lui Gretchen ridicându-se din morți, ea și Peter fiind reuniți în rai.

PAUL: Ăsta-i tabloul. Mai aveți nevoie de ceva?

JOSEPHINE: Nu. E perfect.

PAUL: Vă las singuri.

JOSEPHINE: Mulțumim.

FRANKLIN (*Uitându-se la tablou*): Ce-i asta?

JOSEPHINE: E ultimul tabloul al lui Peter. S-a vândut cu un milion de euro noaptea trecută.

FRANKLIN: Mamă Doamne!

JOSEPHINE: Știu. Acum că e mort, e ca van Gogh sau ceva de genul.

FRANKLIN: Nu-mi vine să cred.

JOSEPHINE: Câteodată, cele mai mari temeri ale noastre se adevăresc. Viața e plină de surprize, sincer. Câteodată lucrurile merg mai bine decât te-ai aștepti, iar alteori merg mult mai rău.

FRANKLIN: Da.

JOSEPHINE: Și chiar și în cele mai întunecate momente, apare o rază de lumină. Adică, Peter e omorât, iar eu devin milionară dintr-odată. Totul e foarte derutant, sincer. Nu așa aș fi vrut să se întâmple, dar asta e.

Josephine începe să toarne cenușa lui Peter peste a lui Lucy.

FRANKLIN: Ce faci?

JOSEPHINE: Amestec cenușa lui cu a ei.

FRANKLIN: Da, știu, dar de ce?

JOSEPHINE: Am ajuns să cred că asta e ce voia Peter, de fapt.

FRANKLIN: Ce?

JOSEPHINE: Uită-te atent la tablou.

El se uită atent timp de aproximativ cincisprezece secunde.

FRANKLIN: Ciudat.

JOSEPHINE: Mda. Eu cred că au fost meniți să fie împreună. Dacă nu în timpul vieții, atunci în timpul morții. Dă-mi o mână de ajutor aici.

Ei termină de turnat cenușile și apoi le amestecă împreună cu mâinile.

SFÂRȘIT